

**KARIN
SLAUGHTER
WAAROM
WE LOGEN**

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *This Is Why We Lied*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Dave Walls / Arcangel Images
Kaart: © 2024 Karin Slaughter
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1533 0 (paperback)
ISBN 978 94 027 1566 8 (gebonden)
ISBN 978 94 027 7185 5 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Will Trent ging op de oever van het meer zitten om zijn hoge wandelschoenen uit te trekken. De cijfers op de wijzerplaat van zijn horloge lichtten op in het donker. Nog een uur, dan was het middernacht. In de verte hoorde hij een uil. Een briesje ruiste door de bomen. In het licht van de maan, een volmaakte cirkel aan de nachthemel, bewoog een gestalte in het water. Het was Sara Linton, die op de drijvende steiger af zwom. Haar lichaam glansde in het koele blauwe schijnsel terwijl ze door de zacht kabbelende golven gleed. Ze draaide zich om en keek met een lome rugslag lachend naar Will op.

‘Kom je er ook in?’

Will kreeg er geen woord uit. Hij wist dat Sara gewend was aan zijn ongemakkelijke stilttes, maar deze keer was het anders. Alleen al haar aanblik benam hem de adem. Hij had maar één gedachte, die hij deelde met iedereen die hen samen zag: wat zag ze in godsnaam in hem? Ze was zo door en door slim en grappig, zo beeldschoon, terwijl hij in het donker niet eens de knoop uit zijn veter kreeg.

Hij wurmde de schoen van zijn voet toen ze in zijn richting zwom. Haar lange, kastanjebruine haren lagen glad langs haar hoofd. Haar blote schouders staken boven het zwarte water uit. Voor ze erin was gedoken, had ze haar kleren uitgetrokken, en ze had gelachen toen hij zei dat hij het een slecht idee vond om midden in de nacht ergens in te springen wat je niet eens kon zien, terwijl niemand wist waar je was.

Tegelijkertijd leek het hem een nog slechter idee om niet te reageren als een naakte vrouw je vroeg of je bij haar kwam. Dus trok hij zijn sokken uit en ging staan om zijn broek open te knopen.

Terwijl hij zich uitkleedde, liet Sara een zacht, bewonderend fluitje horen. ‘Wauw,’ zei ze. ‘Iets langzamer, graag.’

Hij moest lachen, al wist hij zich niet goed raad met het lichte gevoel in zijn borst. Dit soort aanhoudend geluk kende hij niet. Natuurlijk waren er momenten van uitzinnige vreugde geweest: zijn eerste kus, de eerste keer dat hij seks had gehad, de eerste keer dat seks langer dan drie seconden had geduurd, zijn afstuderen, zijn eerste loonstrookje, de dag dat hij er eindelijk in geslaagd was van zijn akelige ex-vrouw te scheiden.

Dit was anders.

Will en Sara waren nu twee dagen getrouwd, en de euforie die hij tijdens de ceremonie had gevoeld, was nog niet afgezwakt. Integendeel, die was met het uur sterker geworden. Als ze naar hem glimlachte of schaterde om een van zijn stomme grapjes, was het alsof zijn hart in een vlinder veranderde. Hij wist dat het niet stoer was om gevoelens zo te omschrijven en vond het ook moeilijk ze te delen. Dat was een van de vele redenen waarom hij de voorkeur gaf aan ongemakkelijke stiltes.

‘Joehoe!’ juichte Sara toen Will met veel vertoon zijn shirt uittrok voor hij het meer in stapte. Het was niet zijn gewoonte om naakt rond te lopen, en al helemaal niet buiten. Daarom dook hij sneller onder dan verstandig was. Het water was koud, zelfs midden in de zomer. Zijn huid tintelde. Het voelde akelig zoals de modder aan zijn voeten zoog. Toen sloeg Sara haar armen om hem heen en had hij geen reden tot klagen meer.

‘Hé,’ zei hij.

‘Hé.’ Ze streek zijn haar naar achteren. ‘Heb je ooit eerder in een meer gezwommen?’

‘Niet uit vrije wil,’ moest hij toegeven. ‘Weet je zeker dat het water veilig is?’

Ze dacht even na. ‘Koperkoppen zijn doorgaans actiever in de schemering. En voor watermoccasinslangen zitten we waarschijnlijk te ver naar het noorden.’

Will had nog niet over slangen nagedacht. Hij was midden in Atlanta opgegroeid, omringd door smerig asfalt en afgedankte spuiten. Sara had haar jeugd doorgebracht in een universiteitsstadje in het landelijke South Georgia, omringd door natuur.

En kennelijk door slangen.

‘Ik moet iets opbiechten,’ zei ze. ‘Ik heb tegen Mercy gezegd dat we hebben gelogen.’

‘Dat dacht ik al,’ zei Will. Die avond was er een heftige botsing tussen Mercy en haar familie geweest. ‘Komt het goed met haar?’

‘Ik denk het. Die Jon lijkt me een aardige jongen.’ Sara schudde haar hoofd, ten teken dat ze de hele zaak onbeduidend vond. ‘Tieners hebben het niet makkelijk.’

‘Er valt iets voor te zeggen om in een weeshuis op te groeien,’ zei Will in een poging tot luchthartigheid.

Ze legde haar vinger op zijn lippen, waarmee ze vast wilde zeggen dat ze het niet grappig vond. ‘Kijk eens omhoog.’

Will keek op. Meteen liet hij zijn hoofd weer zakken, zo overweldigd was hij. Hij had nog nooit zoveel sterren aan de hemel gezien. Zeker geen sterren zoals deze. Stuk voor stuk stralende speldenprikjes aan het fluweelzwarte firmament. Niet uitgevlakt door lichtvervuiling. Niet dof door smog of nevel. Hij ademde diep in en voelde zijn hartslag vertragen. Het enige geluid kwam van krekels. Het enige kunstlicht was een verre fonkeling vanaf de veranda die om het woonhuis heen liep.

Hij vond het hier eigenlijk wel mooi.

Ze hadden acht kilometer over rotsachtig terrein gelopen om bij de McAlpine Family Lodge te komen. Het vakantieoord bestond al zo lang dat Will er als jongen al over gehoord had. Hij had ervan gedroomd om er op een dag naartoe te gaan. Om te kanoën, te peddelen, te mountainbiken, trektochten te maken en bij een kampvuur geroosterde marshmallows te eten. Dat hij hier nu samen met Sara was, een gelukkig man op huwelijksreis, vond hij wonderbaarlijker dan alle sterren aan de hemel.

‘Op dit soort plekken hoef je maar een klein bovenlaagje weg te krabben en er komen allerlei duistere zaken tevoorschijn,’ zei Sara.

Will wist dat ze nog steeds aan Mercy dacht. De keiharde botsing met haar zoon. De kille reactie van haar ouders. Haar sneue broer. Haar lul van een ex. Haar excentrieke tante. Om nog maar te zwijgen van de overige gasten met hun problemen, versterkt door de overvloedige hoeveelheden alcohol die bij het gezamenlijke avondeten hadden gevloeid. Wat Will er weer aan herinnerde dat hij in zijn jongensdromen over deze plek niet had voorzien dat er ook anderen zouden zijn. En die ene klootzak al helemaal niet.

‘Ik weet wat je gaat zeggen,’ zei Sara. ‘Dat is de reden waarom we logen.’

Het was niet precies wat hij wilde zeggen, maar het kwam in de buurt.

Will was special agent bij het Georgia Bureau of Investigation. Sara was opgeleid tot kinderarts, maar tegenwoordig was ze werkzaam als patholoog-anatoom bij het GBI. Beide beroepen gaven soms aanleiding tot lange gesprekken met onbekenden, die niet allemaal even prettig en soms heel

vervelend verliepen. Om van hun huwelijksreis te kunnen genieten had het hun beter geleken om te verhullen wat voor werk ze deden.

Hoewel... je kon je wel anders voordoen dan je was, maar je ware persoonlijkheid liet zich niet onderdrukken. Ze waren allebei van het soort dat zich om anderen bekommerde. In dit geval om Mercy. Het was alsof de hele wereld zich op dat moment tegen haar keerde. Will wist hoe sterk je moest zijn om je hoofd hoog te houden, om door te blijven gaan wanneer iedereen om je heen je naar beneden probeerde te trekken.

‘Hé.’ Sara sloeg haar armen nog steviger om hem heen en wikkelde nu ook haar benen om zijn middel. ‘Ik moet nog iets opbiechten,’ zei ze.

Will glimlachte, als antwoord op haar lach. De vlinder in zijn borst kwam tot leven, evenals andere dingen toen hij haar warme lijf tegen het zijne voelde drukken. ‘Wat dan?’ vroeg hij.

‘Ik krijg gewoon geen genoeg van je.’ Sara kuste zich een weg langs zijn hals omhoog en probeerde met haar tanden een reactie aan hem te ontlokken. De tintelingen waren terug. Haar adem in zijn oor vulde zijn hoofd met verlangen. Langzaam liet hij zijn hand naar beneden glijden. Haar adem stakte bij zijn aanraking. Hij voelde haar deinende borsten tegen zijn blote huid.

Toen werd de stilte van de nacht verbroken door een scherpe, luide kreet.

‘Will.’ Sara’s hele lichaam spande zich. ‘Wat was dat?’

Hij had geen idee. Hij wist niet of het geluid van een mens of van een dier kwam. Het was een snerpemde, bloedstollende kreet geweest. Woordeloos, geen roep om hulp maar een uiting van ongebreidelde doodsangst. Het soort geluid dat je oerbrein in de vecht-of-vluchtmodus dreef.

Will was niet geprogrammeerd voor de vlucht.

Hand in hand haastten ze zich terug naar de oever. Will raapte zijn kleren op en reikte Sara haar spullen aan. Terwijl hij zijn shirt aantrok, liet hij zijn blik over het water gaan. Op de plattegrond had hij gezien dat het meer zich als een sluimerende sneeuwpop uitstrekte. Het zwemgedeelte bevond zich bij de kop. Bij de ronding van de onderbuik loste de oever op in het donker. Geluid was moeilijk te lokaliseren. Het lag voor de hand dat de kreet van een plek kwam waar de andere mensen waren. Op het terrein van de Lodge bevonden zich verder nog vier stellen en een man alleen. Het woonhuis was voor de familie McAlpine. De gasten, Will en Sara niet meegerekend, waren verdeeld over vijf van de tien huisjes die waaivormig vanaf de eetzaal verspreid stonden. Dat bracht het totale aantal mensen op het terrein op achttien.

De kreet kon van ieder van hen zijn.

‘Dat ruziënde stel tijdens het eten.’ Sara knoopte haar jurk dicht. ‘De tandarts was straalbezopen. De IT-man was –’

‘En die vent alleen?’ Wills cargobroek schoof stroef over zijn natte benen. ‘Die Mercy steeds zat te sarren?’

‘Chuck,’ wist Sara. ‘De jurist was irritant. Hoe kon hij op de wifi komen?’

‘Iedereen ergerde zich aan dat paardenmens, die vrouw van hem.’ Will duwde zijn blote voeten in zijn schoenen. Zijn sokken verdwenen in zijn zak. ‘Die ligende appjongens voeren iets in hun schild.’

‘En de Jakhals?’

Will was zijn veters aan het strikken, maar nu keek hij op.

‘Schat?’ Sara schopte haar sandalen overeind om ze aan haar voeten te schuiven. ‘Ben je –’

Hij liet de veter ongestrikt. Over de Jakhals wilde hij het niet hebben. ‘Klaar?’

Ze liepen het pad op. Will had haast en versnelde het tempo tot Sara achteropraakte. Ze was superatletisch, maar haar sandalen waren gemaakt om op te slenteren, niet om op te rennen.

Hij bleef staan en draaide zich om: ‘Vind je het goed als –’

‘Ga maar,’ zei ze. ‘Ik haal je wel in.’

Will verliet het pad en liep in een rechte lijn door het bos. Met het verandlicht als oriëntatiepunt duwde hij takken opzij en stekelige ranken die zich vasthaakten aan de mouwen van zijn shirt. Zijn natte voeten wreven tegen de binnenkant van zijn schoenen. Het was een vergissing geweest om die ene veter niet te strikken. Even overwoog hij te stoppen, maar de wind draaide en voerde een geur als van koperen munten met zich mee. Will wist niet of hij daadwerkelijk bloed rook of dat er in zijn politiebrein zintuiglijke herinneringen aan vroegere misdaadplekken bovenkwamen.

De kreet had ook van een dier kunnen zijn.

Zelfs Sara had getwijfeld. Het enige wat Will zeker wist, was dat het schepsel dat het geluid had geproduceerd in doodsangst verkeerde. Een coyote. Een lynx. Een beer. Het stikte in het bos van de beesten die andere dieren de stuipen op het lijf konden jagen.

Was zijn reactie overdreven?

Hij staakte zijn geploeter door de dichte begroeiing, draaide zich om en probeerde het pad terug te vinden. Hij zag Sara niet, maar wist haar te lo-

kaliseren door te luisteren naar het geluid van haar sandalen op het grind. Ze bevond zich halverwege het woonhuis en het meer. Hun huisje stond helemaal aan de rand van het hoofdterrein. Waarschijnlijk was ze een plan aan het uitwerken. Brandde er nog licht in de overige huisjes? Moest ze op deuren kloppen? Of had ze dezelfde gedachte als Will, namelijk dat ze door beroepsdeformatie overdreven alert waren en dat dit niet meer dan een grappig verhaal zou worden om aan Sara's zus te vertellen, over hoe ze na de doodskreet van een dier meteen op onderzoek waren uitgegaan in plaats van geile seks in het meer te hebben?

Op dat moment vond Will het niet grappig. Zijn haar plakte aan zijn hoofd van het zweet. Hij had een schurende blaar op zijn hiel. Een klimplant had zijn voorhoofd opengehaald, en bloed sijpelde naar beneden. Hij luisterde naar de stilte van het bos. Zelfs de krekels hadden hun gesjirp gestaakt. Hij mepte naar een insect dat hem in de zijkant van zijn hals beet. Ergens boven hem in de bomen schoot iets weg.

Misschien was het hier toch minder mooi dan hij dacht.

Het ergste was nog dat hij deze ellende diep vanbinnen aan de Jakhals weet. Zo lang als Will zich kon herinneren, liep het steeds slecht af wanneer die klootzak in de buurt was. Dat was al het geval geweest toen ze nog kinderen waren. De sadistische lul was altijd al een wandelend ongeluksteken geweest.

Will wreef over zijn gezicht alsof hij elke gedachte aan de Jakhals kon wissen. Ze waren geen kinderen meer. Hij was nu een volwassen man op huwelijksreis.

Hij liep terug naar Sara. Of in de richting waarin Sara volgens hem was verdwenen. In het donker was hij alle gevoel voor tijd en richting kwijtgeraakt. Hij had geen idee hoelang hij als een Ninja Warrior door het bos had gerend. Door het struikgewas ploeteren was een stuk moeilijker zonder de adrenaline die hem halsoverkop de neerhangende ranken in had gejaagd. In gedachten stelde hij zijn eigen plan op. Zodra hij het pad had bereikt, zou hij zijn sokken aantrekken en zijn veter strikken zodat hij de rest van de week niet liep te strompelen. Hij zou zijn beeldschone vrouw opzoeken, haar mee terug nemen naar het huisje, en dan zouden ze verdergaan waar ze gebleven waren.

'Help!'

Will verstijfde.

Deze keer was er geen twijfel mogelijk. De kreet klonk zo helder dat hij alleen maar uit de mond van een vrouw kon komen.

Weer schreeuwde ze...

‘Alsjeblieft!’

Will stooft weer van het pad en rende terug naar het meer. Het geluid was van de overkant van het zwemgedeelte gekomen, ergens bij de onderkant van de sneeuwpop. Hij boog zijn hoofd en liet zijn benen pompen. Hij hoorde het bloed door zijn oren suizen, gelijk op met het weergalmen van de kreten. Algauw werd het bos zo goed als ondoordringbaar. Laaghangende takken zwiepten tegen zijn armen. Muggen zwermden rond zijn gezicht. Opeens liep het terrein steil af. Hij landde op de zijkant van zijn voet en verzwikte zijn enkel.

Hij negeerde de scherpe pijn en dwong zichzelf om door te gaan. Hij probeerde zijn adrenaline onder controle te krijgen. Hij moest zijn tempo vertragen. Het hoofdterrein lag hoger dan het meer. In de buurt van de eetzaal was een steile helling naar beneden. Hij kwam uit bij het achterste stuk van de Loop Trail en volgde toen een ander zigzagpad naar beneden. Zijn hart ging nog steeds tekeer. Zijn brein was nog wazig van zelfverwijt. Hij had de allereerste keer al op zijn intuïtie moeten vertrouwen. Hij had dit moeten doorzien. Hij werd misselijk bij de gedachte aan wat hij zou kunnen aantreffen, want de vrouw had het in doodsnood uitgeschreeuwd, en er was geen boosaardiger roofdier dan de mens.

De lucht vulde zich met rook, en Will begon te hoesten. Op het moment dat het maanlicht door de bomen brak, zag hij dat de grond in terrassen was verdeeld. Strompelend bereikte hij een open plek. De grond lag bezaaid met lege bierblikjes en sigarettenpeuken. Overal lag gereedschap. Will draaide zijn hoofd alle kanten op toen hij langs zaagbokken en verlengsnoeren draafde, langs een generator die op zijn kant lag. Hij zag nog drie huisjes, alle in uiteenlopende stadia van onderhoud. Een van de daken ging schuil onder zeildoek. Bij het volgende huisje waren de ramen dichtgespijkerd. Het achterste huisje stond in brand. Vlammen sloegen uit de houten gevelbeplating. De deur stond halfopen. Rook kringelde uit een gebroken zijraampje. Nog even en het dak zou bezwijken.

De hulpkretten. De brand.

Hij vermoedde dat er nog iemand binnen was.

Will ademde diep in en rende de verandatrap op. Hij trapte de deur wijd open. Een golf hitte sloeg het vocht uit zijn ogen. Op een na waren alle ramen dichtgetimmerd. Het enige licht kwam van het vuur. Om onder de rook te blijven baande hij zich ineengedoken een weg door de woonkamer. Het keukentje in. De badkamer met plek voor een ligbad. De kleine kast.

Zijn longen gingen pijn doen. Hij raakte buiten adem. Toen hij naar de slaapkamer liep, kreeg hij een hap zwarte rook binnen. Geen deur. Geen sanitair. Geen kast. De achterwand van het huisje was tot op de stijlen gestript.

De spleten waren zo smal dat hij er niet doorheen paste.

Will hoorde luid gekraak boven het gebulder van het vuur uit. Hij rende terug naar de woonkamer. Het plafond stond in lichterlaaie. Vlammen vraten aan de steunbalken. Het dak stond op instorten. Het regende brandende houtbrokken. Door de rook zag Will amper een hand voor ogen.

De voordeur was te ver weg. Hij rende naar het kapotte raam, zette zich op het laatste moment af en wierp zich langs het vallende puin. Hij liet zich op de grond rollen. Zijn hele lijf deed pijn van het hoesten. Zijn vel voelde strak, alsof het door de hitte bijna kookte. Hij probeerde op te staan, maar net toen hij zich op handen en knieën overeind had gehesen, hoestte hij een zwarte roetprop uit. Het snot liep uit zijn neus. Zweet droop van zijn gezicht. Weer hoestte hij. Zijn longen voelden als versplinterd glas. Hij drukte zijn voorhoofd tegen de grond. Modder plakte aan zijn verschroeide wenkbrauwen. Hij zoog door zijn neus een teug scherpe lucht op.

Koper.

Will ging rechtop zitten.

Politie mensen geloofden doorgaans dat je het ijzer in bloed kon ruiken wanneer het in aanraking kwam met zuurstof. Dat klopte niet. Bij ijzer was er een chemische reactie nodig om de geur te activeren. Op een plaats delict werd die doorgaans veroorzaakt door het vetgehalte in de huid. Water versterkte de geur.

Will keek naar het meer. Hij had een waas voor ogen en veegde de modder en het zweet weg. Drong de opkomende hoest terug.

Verderop zag hij de zolen van een paar Nikes.

Een bebloede jeans die tot op de knieën naar beneden was gerukt.

Armen die zijwaarts op het water dreven.

Het lichaam lag op de rug, half in en half uit het water.

Bij de aanblik daarvan stond Will heel even stil, als aan de grond genageld. De huid, die wasachtig lichtblauw kleurde in het licht van de maan. Misschien kwam het doordat hij een grap had gemaakt over zijn jeugd in een weeshuis, of misschien voelde hij nog steeds de afwezigheid van familieleden aan zijn kant van het altaar, maar Will moest aan zijn moeder denken.

Voor zover hij wist, waren er maar twee foto's ter nagedachtenis aan zijn moeders korte, zeventienjarige leven. De ene was een politiefoto na een arrestatie, een jaar voor Wills geboorte. De andere was genomen door de patholoog-anatoom die autopsie op haar lichaam had verricht. Een polaroid. Verbleekt. Het wasachtige blauw van zijn moeders huid had dezelfde tint als die van de dode vrouw die zo'n zeven meter verderop lag.

Will ging staan. Strompelend liep hij naar het lichaam.

Niet dat hij verwachtte zijn moeders gezicht te zullen zien. Diep vanbinnen wist hij al wie hij zou aantreffen. Toen hij zich over het lichaam boog in de veronderstelling dat zijn vermoeden bevestigd zou worden, werd er een nieuw litteken in het donkerste deel van zijn hart gekerfd.

Weer een verloren vrouw. Weer een zoon die zonder zijn moeder zou opgroeien.

Mercy McAlpine lag in het ondiepe water, waar ze in de kabbelende golfjes zachtjes haar schouders ophaalde. Haar hoofd rustte op een hoopje stenen, waardoor haar neus en mond boven water bleven. Drijvende strengen blond haar gaven haar iets etherisch, als van een gevallen engel, een vervagende ster.

De doodsoorzaak had niets geheimzinnigs. Will zag dat ze meerdere steekwonden had. De witte blouse die Mercy tijdens het avondeten had gedragen, was opgegaan in de bloederige pulp van haar borstkas. Water had sommige wonden schoongewassen. Hij zag de rauwe jepen in haar schouder, waar het mes was rondgedraaid. Uit de donkerrode vierkantjes leidde hij af dat alleen het handvat had voorkomen dat het lemmet er nog dieper in was gegaan.

Tijdens zijn loopbaan had Will gruwelijkere plaatsen delict gezien, maar deze vrouw had een uur geleden nog geleefd. Ze had rondgelopen, grapjes gemaakt, geflirt, geruzied met haar nukkige zoon, strijd gevoerd met haar vileine familie, en nu was ze dood. Ze zou het nooit meer goed kunnen maken met haar kind. Ze zou hem nooit verliefd zien worden. Ze zou nooit vooraan zitten als hij met zijn grote liefde trouwde. Nooit meer vakanties, verjaardagen, diploma-uitreikingen of rustige momenten samen.

Het enige wat er voor Jon overbleef, was de schrijnende pijn van haar afwezigheid.

Een paar tellen lang gaf Will zich over aan verdriet, waarna zijn training het overnam. Met zijn blik tastte hij het bos af voor het geval de moordeenaar nog in de buurt was. Hij zocht om zich heen naar wapens. De dader had het mes meegenomen. Weer keek Will naar het bos. Hij probeerde

vreemde geluiden op te vangen. Slikte het roet en de gal door die in zijn keel waren blijven steken. Knielde naast Mercy neer. Hield zijn vingers tegen de zijkant van haar hals om te controleren of haar hart nog sloeg.

Hij voelde een snelle kloep.

Ze leefde nog.

‘Mercy?’ Voorzichtig draaide Will haar hoofd naar zich toe. In haar open ogen blonk het wit als twee glanzende knikkers. ‘Wie heeft dit gedaan?’ zei hij op vaste toon.

Hij hoorde een soort gefluit, maar het kwam niet uit haar neus of mond. Haar longen probeerden lucht op te zuigen door de open wonden in haar borstkas.

‘Mercy.’ Hij nam haar gezicht tussen zijn handen. ‘Mercy McAlpine. Ik ben Will Trent. Ik ben agent bij het Georgia Bureau of Investigation. Kijk me aan, nu.’

Haar oogleden begonnen te trillen.

‘Kijk me aan, Mercy,’ beval Will. ‘Kijk me aan.’

Heel even flakkerde het wit op. Haar ogen draaiden weg. Seconden verstreken, misschien een minuut, voor ze haar blik eindelijk op Wills gezicht richtte. Een korte blik van herkenning, toen een golf angst. Ze was nu terug in haar lichaam, vol doodsangst, vol pijn.

‘Het komt goed.’ Hij wilde opstaan. ‘Ik ga hulp halen.’

Mercy greep Wills boord en trok hem naar zich toe. Ze keek hem aan, keek hem werkelijk aan. Ze wisten allebei dat het niet goed zou komen. In plaats van in paniek te raken, in plaats van hem los te laten, hield ze hem bij zich. Haar leven kwam in beeld. De laatste woorden die ze tegen haar familie had gezegd, de ruzie met haar zoon.

‘J-Jon... zeg... zeg dat hij w-weg moet gaan van h-h...’

Will zag dat haar oogleden weer begonnen te knippen. Hij ging niets tegen Jon zeggen. Mercy moest haar laatste woorden rechtstreeks tot haar zoon richten. Op luide toon riep hij: ‘Sara! Ga Jon halen! Snel!’

‘N-Nee...’ Mercy begon te beven. Ze raakte in shock. ‘J-Jon mag niet... Hij m-mag niet... blijven... Hij moet weg van... van...’

‘Luister,’ zei Will. ‘Geef je zoon de kans om afscheid te nemen.’

‘H-Hou...’ zei ze. ‘Hou z-zoveel... van hem.’

Will hoorde zijn eigen hartzeer in haar stem. ‘Blijf alsjeblieft nog even bij me, Mercy. Sara brengt Jon hiernaartoe. Hij moet je zien voor –’

‘Het s-spijt me...’

‘Dat hoeft niet,’ zei Will. ‘Zolang je maar bij me blijft. Alsjeblieft. Denk

aan het laatste dat Jon tegen je gezegd heeft. Dat mag niet het einde zijn. Je weet dat hij je niet haat. Hij wil niet dat je doodgaat. Laat hem niet zo achter. Alsjeblieft.’

‘V-Vergeef... hem...’ Ze hoestte. Bloed sproeide uit haar mond. ‘Vergeef hem...’

‘Zeg dat zelf maar tegen hem. Jon moet het van jou horen.’

Ze klemde zijn shirt in haar vuist, trok hem nog dichterbij naar zich toe. ‘V-Vergeef hem...’

‘Mercy, alsjeblieft, niet...’ Wills stem brak. Ze gleed te snel weg. Opeens beseftte hij wat Jon zou zien als Sara hem hier bracht. Dit was niet het moment om teder afscheid te nemen. Geen zoon hoorde te leven met de aanblik van zijn moeders gewelddadige dood.

Hij probeerde zijn eigen verdriet te verdringen. ‘Oké. Ik zeg het tegen Jon. Dat beloof ik.’

Mercy zag zijn belofte als toestemming.

Haar lichaam verslakte. Ze liet zijn boord los. Will zag haar hand wegglijden, de rimpelingen toen die in het water plonsde. Het beven was gestopt. Haar mond viel breed open. Een trage, gekwelde zucht maakte zich los uit haar lichaam. Will wachtte op een volgende schrapende ademtocht, maar haar borstkas bewoog niet meer.

In de stilte die volgde, raakte hij in paniek. Hij mocht haar niet laten gaan. Sara was arts. Ze kon Mercy redden. Ze zou Jon hiernaartoe brengen zodat hij een laatste kans had om afscheid te nemen.

‘Sara!’

Wills stem weergalmde over het meer. Hij rukte zijn shirt uit en bedekte Mercy’s wonden. Zo zou Jon het letsel niet zien. Hij zou het gezicht van zijn moeder zien. Hij zou weten dat ze van hem hield. Hij zou zich niet de rest van zijn leven hoeven afvragen hoe het anders had kunnen lopen.

‘Mercy?’ Will schudde haar zo hard heen en weer dat haar hoofd opzijviel. ‘Mercy?’

Hij sloeg met een handpalm tegen haar gezicht. Haar huid was ijskoud. Alle kleur was eruit weggetrokken. Het bloed stroomde niet meer. Ze ademde niet. Hij voelde geen pols. Hij moest haar reanimeren. Will haakte de vingers van zijn beide handen in elkaar, legde ze met de handpalmen naar beneden op Mercy’s borstkas, zette zijn ellebogen vast, rechtte zijn schouders en drukte met zijn volle gewicht.

Pijn sneed als een blikseminslag door zijn hand. Hij probeerde hem terug te trekken, maar hij zat vast.

‘Stop!’ Uit het niets was Sara daar. Ze greep zijn handen en drukte ze tegen Mercy’s borstkas. ‘Niet bewegen. Dan snijd je de zenuwen door.’

Het duurde even voor Will doorhad dat Sara niet over Mercy inzat. Ze maakte zich zorgen om hem.

Hij sloeg zijn blik neer. Zijn brein had geen verklaring voor wat hij zag. Langzaam kwam hij weer bij zinnen. Hij keek naar het moordwapen. Het was een uitzinnige, gewelddadige aanval geweest, vol razernij. De moordeenaar had Mercy niet alleen in haar borstkas gestoken. Hij had haar ook van achteren aangevallen, had het mes met zoveel kracht in haar rug gestoten dat het handvat was afgebroken. Het lemmet zat nog steeds in Mercy’s borst.

Will had zijn hand aan het afgebroken mes geregen.

1

TWAALF UUR VOOR DE MOORD

Met haar blik op het plafond gericht nam Mercy McAlpine haar week door. Die ochtend hadden alle tien stellen uitgecheckt. Vandaag kwamen er vijf nieuwe te voet naar de Lodge. Donderdag nog eens vijf, zodat ze het weekend weer vol zaten. De koffers moesten over de juiste huisjes worden verdeeld. Die ochtend had de vervoerder de laatste op de parkeerplaats gedumpt. Ze wist nog niet wat ze met die gestoorde vriend van haar broer aan moest, die telkens weer als een zwerfhond op de stoep stond. Het keukenpersoneel moest weten dat hij er weer was, want hij had een pinda-allergie. Of misschien ook maar niet, want dan zou de berg ellende in haar leven zo ongeveer gehalveerd worden.

De andere helft lag zich boven op haar suf te bonken. Dave pufte als een stoomlocomotief die het einde van de tunnel niet zou halen. Zijn ogen knalden zowat uit zijn kop. Zijn wangen waren vuurrood. Mercy was vijf minuten geleden al stilletjes klaargekomen. Eigenlijk had ze het moeten zeggen, maar ze gunde hem de overwinning niet.

Ze draaide haar hoofd om en keek op de wekker naast het bed. Ze lagen op de vloer van huisje 5, want ze was niet van plan voor Dave het bed te verschonen. Het was tegen twaalfen. Ze mocht niet te laat op de familievergadering verschijnen. Rond twee uur zouden de eerste gasten binnendruppelen. Er moesten telefoontjes worden gepleegd. Twee stellen hadden om een massage gevraagd. Een derde stel had zich op het laatste moment ingeschreven voor wildwaterraften. Ze moest met de manege het juiste tijdstip voor de volgende ochtend kortsluiten. Ze moest de weersverwachting checken om te zien of dat noodweer nog steeds hun kant op kwam. De

leverancier had nectarines in plaats van perziken gebracht. Dacht hij nou echt dat ze het verschil niet wist?

‘Merce?’ Dave lag nog steeds te puffen, maar ze hoorde aan zijn stem dat hij het had opgegeven. ‘Ik moet ermee nokken, geloof ik.’

Met een paar schouderklopjes tikte Mercy hem af. Daves afgematte lul klapte tegen haar been toen hij zich op zijn rug liet vallen. Hij keek naar het plafond. Zij keek naar hem. Hij was kortgeleden vijfendertig geworden, maar je zou hem eind zeventig geven. Hij had waterige ogen. Zijn neus was bezaaid met gebarsten haarvaten. Hij haalde piepend adem. Hij was weer gaan roken, want de drank en de pillen deden hem niet snel genoeg de das om.

‘Sorry,’ zei hij.

Een reactie was overbodig, want dit was al zo vaak voorgevallen dat Mercy’s woorden als een eindeloze echo rondgalmden. *Als je nou eens niet high was geweest... Als je nou eens niet dronken was geweest... Als je nou eens niet zo’n waardeloze lamlul was geweest... Als ik nou eens geen eenzame, stomme debiel was geweest die haar loser van een ex steeds maar weer neukte op de vloer...*

‘Zal ik...’ Hij gebaarde naar beneden.

‘Het is goed zo.’

Dave lachte. ‘Je bent de enige vrouw die ik ken die doet alsof ze niet is klaargekomen.’

Mercy had geen zin in zijn grapjes. Ze bleef het er bij Dave inwrijven dat hij foute beslissingen nam, maar ze had nog wel steeds seks met hem, dus ze was zelf geen haar beter. Ze trok haar jeans omhoog. De knoop zat strak, want ze was een paar kilo aangekomen. Op haar schoenen na was haar broek het enige wat ze had uitgetrokken. De lavendelkleurige Nikes stonden naast zijn gereedschapskist, waardoor haar opeens iets te binnen schoot. ‘Je moet het toilet in huisje 3 nog repareren voor de gasten arriveren.’

‘Komt voor mekaar, baas.’ Dave rolde op zijn zij en hees zich overeind. Haast had hij nooit. ‘Heb je misschien wat geld voor me?’

‘Neem het maar uit de alimentatie.’

Hij kromp ineen. Hij liep al zestien jaar achter.

‘Hoe zit het met het geld dat je van Pa hebt gekregen voor het opknappen van de vrijgezellenhuisjes?’

‘Dat was een aanbetaling.’ Daves knie knakte luid toen hij opstond. ‘Ik moest materiaal kopen.’

Ze vermoedde dat het materiaal grotendeels afkomstig was van zijn

dealer of zijn bookie. 'Een afdekzeil en een tweedehands generator kosten geen duizend dollar.'

'Kom op, Mercy Mac.'

Met een luide zucht bekeek Mercy zichzelf in de spiegel. Het litteken dat over haar gezicht liep, stak vurig rood af tegen haar bleke huid. Haar haar zat nog in een strakke staart. Er zat geen enkel kreukeltje in haar blouse. Ze zag eruit als een vrouw die van de meest teleurstellende man op aarde zojuist het minst bevredigende orgasme ooit had gekregen.

'Wat vind je van dat investeringsplan?' vroeg Dave.

'Volgens mij doet Pa toch gewoon waar hij zin in heeft.'

'Maar ik vraag het niet aan hem.'

Ze keek Dave via de spiegel aan. Tijdens het ontbijt was haar vader op eens met het nieuws over de rijke investeerders gekomen. Mercy was niet geraadpleegd, en ze ging ervan uit dat dit Pa's manier was om haar te laten weten dat hij nog steeds de baas was. De Lodge was al zeven generaties in het bezit van de familie McAlpine. In het verleden hadden ze kleine leningen afgesloten, meestal bij trouwe gasten die de zaak in bedrijf wilden houden. Ze hielpen als er daken gerepareerd of nieuwe boilers gekocht moesten worden en één keer met het vervangen van de elektrische leiding vanaf de weg. Maar dit klonk als iets veel groters. Pa had gezegd dat ze met het geld van de investeerders het hoofdterrein konden uitbouwen.

'Het lijkt me een goed idee,' zei Mercy. 'Dat gedeelte van het oude kampterrein ligt op het mooiste stuk grond. We kunnen een aantal grotere huisjes bouwen, en misschien de markt op voor bruiloften en familie-reünies.'

'Ga je het nog steeds Camp A-Winni-Pedo noemen?'

Onwillekeurig moest Mercy lachen. Camp Awinita was een kampterrein van veertig hectare vlak bij het meer en een riviertje vol forel en met een schitterend uitzicht op de bergen in de verte. Het terrein was altijd een betrouwbare melkkoe geweest, tot vijftien jaar geleden, toen elke organisatie die het huurde, van de scouts tot de Southern Baptists, te kampen kreeg met een of ander pedofielschandaal. Onmogelijk te zeggen hoeveel kinderen eronder hadden geleden. Er had niets anders op gezeten dan het te sluiten om te voorkomen dat de schandvlek zich uitbreidde naar de Lodge.

'Ik weet het niet, hoor,' zei Dave. 'Het grootste deel van het land is bestemd voor natuurbehoud. Voorbij de plek waar het riviertje in het meer stroomt kan eigenlijk niet gebouwd worden. Bovendien zie ik Pa ons nog geen inspraak geven over hoe dat geld besteed gaat worden.'